

Procedurile de insolvență în contextul dreptului UE privind societățile comerciale

Rezoluția Parlamentului European din 15 noiembrie 2011 conținând recomandări către Comisie privind procedurile de insolvență în contextul dreptului UE privind societățile comerciale (2011/2006(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 225 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
  - având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență¹ (Regulamentul privind insolvența),
  - având în vedere hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene din 2 mai 2006², 10 septembrie 2009³ și 21 ianuarie 2010⁴,
  - având în vedere articolele 42 și 48 din Regulamentul său de procedură,
  - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri juridice, avizul Comisiei pentru afaceri economice și monetare și avizul Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale (A7-0355/2011),
- A. întrucât disparitățile dintre legislațiile naționale privind insolvența conduc la apariția unor avantaje sau dezavantaje din punctul de vedere al competitivității și la dificultăți pentru întreprinderile cu activități transfrontaliere, care ar putea deveni obstacole în calea restructurării cu succes a întreprinderilor insolvente; întrucât aceste disparități favorizează căutarea instanței celei mai favorabile („forum-shopping”); întrucât piața internă ar beneficia de pe urma unor condiții de concurență echitabile;
- B. întrucât trebuie luate măsuri pentru a preveni abuzurile și răspândirea fenomenului de alegere a instanței celei mai favorabile, și întrucât ar trebui evitată divergența procedurilor principale;
- C. întrucât, chiar dacă crearea unui ansamblu de dispoziții legislative în materie de insolvență la nivelul UE nu este posibil, există anumite domenii ale dreptului insolvenței în care armonizarea este de dorit și este realizabilă;
- D. întrucât există o convergență progresivă în legislațiile naționale în materie de insolvență ale statelor membre;
- E. întrucât Regulamentul privind insolvența a fost adoptat în 2000 și este în vigoare de mai bine de nouă ani; întrucât Comisia ar trebui să prezinte un raport privind punerea sa în aplicare înainte de 1 iunie 2012;

---

¹ JO L 160, 30.6.2000, p. 1.

² Cauza C-341/04, *Eurofood IFSC Ltd*, Culegere 2006, I-3813.

³ Cauza C-97/08, *P Akzo Nobel și alții/Comisia*, Culegere 2009, I-8237.

⁴ Cauza C-444/07, *MG Probud Gdynia sp. z o.o.* [2010] ECR I-417

- F. întrucât Regulamentul privind insolvența a fost rezultatul unui proces de negociere foarte îndelungat, lucru care se poate remarca prin absența, din acest document, a multor chestiuni sensibile și prin faptul că abordarea sa privind un număr de probleme s-a dovedit deja învechită în momentul adoptării sale;
- G. întrucât, de la intrarea în vigoare a Regulamentului privind insolvența, au avut loc numeroase schimbări: 15 state noi au aderat la Uniune, iar fenomenul grupării societăților a crescut considerabil;
- H. întrucât insolvența are consecințe negative nu numai pentru întreprinderile afectate, ci și pentru economia statelor membre, și întrucât scopul ar trebui să fie, prin urmare, protecția tuturor actorilor economici, contribuabililor și angajatorilor împotriva repercusiunilor insolvenței;
- I. întrucât abordarea actuală a procedurilor de insolvență este axată mai mult pe salvarea întreprinderilor decât pe lichidarea acestora;
- J. întrucât legislația în materie de insolvență ar trebui să fie un instrument de salvare a companiilor la nivelul Uniunii; întrucât o astfel de salvare, atunci când este posibilă, este în folosul debitorului, creditorilor și angajaților;
- K. întrucât procedurile de insolvență nu trebuie utilizate abuziv de către creditori pentru a evita acțiunile comune pentru recuperarea creanțelor și întrucât este, prin urmare, necesar să se instituie garanții procedurale adecvate;
- L. întrucât ar trebui elaborat un cadru juridic mai adaptat cazurilor de insolvență temporară a întreprinderilor;
- M. întrucât, în Comunicarea sa din 3 martie 2010, intitulată „Europa 2020: O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, ecologică și favorabilă incluziunii (COM(2010)2020), Comisia, referindu-se la legăturile lipsă și la blocajele care obstrucționează realizarea unei piețe unice pentru secolul 21, a declarat următoarele: „Trebuie ameliorat accesul IMM-urilor la piața unică. Spiritul antreprenorial trebuie dezvoltat prin inițiative concrete de politică, inclusiv printr-o simplificare a dreptului societăților comerciale (procedurile de faliment, statutul societăților private etc.) și prin inițiative care să le permită întreprinzătorilor să se relanseze după faliment”;
- N. întrucât legislația în materie de insolvență ar trebui să prevadă, de asemenea, normele de lichidare a unei societăți în modul cel mai puțin dăunător și cel mai benefic pentru toți participanții, de îndată ce devine clar că salvarea întreprinderii probabil va eșua sau nu a reușit;
- O. întrucât trebuie căutate motivele insolvenței în fiecare caz în parte, cu alte cuvinte, trebuie analizate dificultățile financiare ale unei întreprinderi pentru a vedea dacă sunt doar temporare sau dacă întreprinderea este complet insolvabilă; întrucât, în esență, este vorba despre constatarea tuturor activelor și pasivelor unui debitor pentru a putea evalua solvabilitatea sau insolvabilitatea acestuia;
- P. întrucât grupurile de întreprinderi reprezintă un fenomen comun, dar problema insolvenței acestora nu a fost abordată, încă, la nivelul Uniunii; întrucât insolvabilitatea unui grup de întreprinderi este de natură să ducă la inițierea unor proceduri de insolvență multiple,

separate în mai multe jurisdicții diferite, cu privire la fiecare din membrii grupului insolubil; întrucât, în afara cazului în care aceste proceduri pot fi coordonate, este puțin probabil ca grupul poate fi reorganizat în ansamblul său și ar putea fi nevoie să fie dezmembrat în părțile sale componente, cu pierderile corespunzătoare pentru creditori, acționari și angajați;

- Q. întrucât, în cazul insolvenței grupurilor de întreprinderi, refacerea este actualmente dificil de realizat în UE din cauza reglementărilor diferite ale statelor membre, punând astfel în pericol mii de locuri de muncă,
- R. întrucât crearea unei rețele a registrelor naționale de insolvență, care presupune și crearea unei baze de date cuprinzătoare a UE, general accesibilă, a procedurilor de insolvență, ar permite creditorilor, acționarilor, lucrătorilor și instanțelor să afle dacă o procedură de insolvență a fost deschisă într-un alt stat membru și să determine termenele și detaliile pentru prezentarea creanțelor; întrucât acest lucru ar contribui la o administrare performantă și ar îmbunătăți transparența, respectând totodată protecția datelor;
- S. întrucât „dispozițiile testamentare” transfrontaliere ar trebui să aibă forță juridică pentru instituțiile financiare și să fie avute în vedere în cazul tuturor corporațiilor de importanță sistemică, chiar și a celor care nu sunt instituții financiare, acest lucru reprezentând un pas important către un cadru transfrontalier adecvat al insolvenței;
- T. întrucât dispozițiile referitoare la procedurile de insolvență trebuie să permită aranjamente speciale pentru separarea unităților viabile care furnizează servicii esențiale, cum ar fi sistemele de plată și alte mecanisme definite în „dispozițiile testamentare”, și întrucât, în această privință, statele membre ar trebui să adopte măsuri vizând ca legislația în materie de insolvență să includă dispoziții corespunzătoare, care să facă posibile aranjamente speciale la nivelul UE pentru separarea conglomeratelor transfrontaliere insolvente în unități viabile;
- U. întrucât procedurile de insolvență ar trebui să țină cont de tranzacțiile intra-grup, cu scopul de a asigura, dacă este cazul, recuperarea transfrontalieră a activelor în vederea obținerii unui rezultat echitabil;
- V. întrucât unele societăți de investiții, în special asiguratorii, nu pot fi dizolvate imediat și necesită o soluție care, în timp, să permită o distribuție echitabilă a activelor; întrucât transferul întreprinderilor, lichidarea portofoliului sau continuarea activităților nu ar trebui împiedicate și ar putea fi necesar ca acestea să fie realizate cu prioritate;
- W. întrucât faptul că orice decizie care implică întregul grup mai degrabă decât entități juridice individuale în procedurile de insolvență ar trebui să fie orientată către obținerea de rezultate și ar trebui să țină cont de toate efectele de domino, precum declanșarea altor instrumente de soluționare sau efectul asupra sistemelor de garantare care acoperă mai multe întreprinderi din cadrul unui grup;
- X. întrucât ar fi potrivit să se examineze definiția procedurilor și normelor armonizate de „bail-in” pentru conglomeratele financiare, inclusiv și în special pentru schimbul creanțelor contra participării la capitalul social;
- Y. întrucât, deși dreptul muncii este responsabilitatea statelor membre, dreptul insolvenței poate avea un impact asupra dreptului muncii, și întrucât, în contextul unei globalizări în

creștere și, mai ales, al crizei economice, problema insolvenței trebuie examinată din perspectiva dreptului muncii, deoarece definițiile diferite ale „ocupării forței de muncă” și ale „angajatului” în statele membre nu ar trebui să submineze drepturile angajaților în eventualitatea unei insolvențe; subliniază, cu toate acestea, că orice dezbateră cu privire la problema specifică a insolvenței nu ar trebui să devină în mod automat un pretext pentru reglementarea dreptului muncii la nivelul UE;

- Z. întrucât Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului¹ are drept obiectiv asigurarea unui nivel minim de protecție a angajaților în caz de insolvență, menținând totodată un grad adecvat de flexibilitate pentru statele membre; întrucât există într-adevăr diferențe între statele membre în ceea ce privește implementarea acesteia, care ar trebui luate în considerare;
- AA. întrucât Directiva 2008/94/CE include explicit în domeniul său de aplicare angajații cu normă parțială, angajații cu un contract de durată determinată și angajații cu un raport de muncă temporară; întrucât ar trebui oferit un grad mai mare de protecție în caz de insolvență angajaților cu contracte nestandard;
- AB. întrucât lipsa actuală de armonizare în ceea ce privește clasificarea creditorilor reduce predictibilitatea rezultatelor procedurilor judiciare; întrucât este necesară accentuarea caracterului prioritar al cererilor angajaților față de alte cereri ale creditorilor;
- AC. întrucât domeniul de aplicare al Directivei 2008/94/CE, în special modul de înțelegere a „creanței salariale” este prea vast, având în vedere faptul că mai multe state membre aplică o definiție restrânsă a remunerației (de exemplu, excluzând compensațiile pentru concediere, bonusurile, cheltuielile rambursate etc.), ceea ce poate duce la neplata unui număr mare de creanțe;
- AD. întrucât statele membre sunt în măsură să definească conceptele de „remunerație” și „plată”, cu condiția de a respecta principiile generale ale egalității și nediscriminării între lucrători, scopul fiind acela de a lua în considerare orice situație de insolvență care îi poate prejudicia pentru a li se oferi compensații, conform obiectivului social al Directivei 2008/94/CE și plafoanelor minime care urmează a fi stabilite;
- AE. întrucât, având în vedere contractele de angajare din UE și diversitatea acestora în statele membre, este imposibil deocamdată să se ajungă, la nivel european, la o definiție a termenului de „angajat”;
- AF. întrucât ar trebui evitate pe cât posibil derogările de la domeniul de aplicare al Directivei 2008/94/CE;
- AG. întrucât măsurile legislative cerute în această rezoluție ar trebui să se bazeze pe evaluări de impact detaliate, așa cum a solicitat Parlamentul,
1. solicită Comisiei să înainteze, în temeiul articolului 50, articolului 81 alineatul (2) sau articolului 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, una sau mai multe propuneri referitoare la un cadru UE de insolvență a întreprinderilor, ca urmare a recomandărilor detaliate prevăzute în anexă, în scopul asigurării unor condiții de

---

¹ JO L 283, 28.10.2008, p. 36.

concurență echitabile, în temeiul unei analize aprofundate a tuturor alternativelor viabile;

2. confirmă că aceste recomandări respectă principiul subsidiarității și drepturile fundamentale ale cetățenilor;
3. consideră că eventualele implicații financiare ale propunerii solicitate ar trebui să fie acoperite prin credite corespunzătoare de la buget;
4. încredințează Președintelui sarcina de a transmite Consiliului și Comisiei prezenta rezoluție, precum și recomandările detaliate în anexă.

ANEXĂ LA REZOLUȚIE: RECOMANDĂRI DETALIATE PRIVIND CONȚINUTUL PROPUNERII SOLICITATE

Partea 1: Recomandări privind armonizarea unor aspecte specifice ale dreptului insolvenței și dreptului societăților comerciale

1.1. Recomandare privind armonizarea anumitor aspecte ale deschiderii procedurii de insolvență

Parlamentul European propune armonizarea condițiilor în care procedura de insolvență poate fi deschisă. Parlamentul European consideră că o directivă ar trebui să armonizeze aspectele deschiderii unei proceduri astfel încât:

- procedura de insolvență să poată fi deschisă împotriva debitorilor persoane fizice, persoane juridice sau asociații;
- procedura de insolvență să poată fi deschisă în timp util pentru a permite salvarea întreprinderii care se confruntă cu probleme;
- procedura de insolvență să poată fi deschisă în legătură cu activele debitorilor mai sus-menționați, activele entităților fără personalitate juridică (de exemplu, un grup european de interese economice), patrimoniul succesoral, precum și activele unei comunități de proprietate;
- procedura de insolvență să poată fi deschisă de toate întreprinderile în cazul în care starea de insolvență este temporară, pentru a se proteja;
- procedura de insolvență să poată fi, de asemenea, deschisă după dizolvarea unei persoane juridice sau a unei entități fără personalitate juridică, atât timp cât distribuirea activelor nu a avut încă loc sau în cazurile când activele sunt încă disponibile;
- procedura să poată fi deschisă de o instanță sau de o altă autoritate competentă la solicitarea scrisă a unui creditor sau a unui debitor; solicitarea de declanșare a procedurii să poată fi revocată atât timp cât aceasta nu a fost inițiată sau solicitarea nu a fost refuzată de către o instanță;
- un creditor să poată solicita deschiderea unei proceduri în cazul în care el/ea are un interes juridic în aceasta și demonstrează în mod credibil că are o creanță;
- procedura să poată fi deschisă în cazul în care debitorul este insolubil, cu alte cuvinte, nu este în măsură să-și îndeplinească obligațiile de plată; în cazul în care solicitarea este făcută de către debitor, procedura să poată fi, de asemenea, deschisă în cazul în care insolvabilitatea debitorului este iminentă, cu alte cuvinte, în cazul în care este posibil ca acesta să nu fie în măsură să-și îndeplinească obligațiile de plată;

- în ceea ce privește obligația debitorului de a solicita intrarea în faliment, procedura să trebuiască să fie deschisă într-o perioadă cuprinsă între una și două luni de la încetarea plăților dacă instanța nu a inițiat deja o procedură preliminară sau alte măsuri corespunzătoare pentru protejarea activelor, cu condiția disponibilității unor active adecvate pentru acoperirea costurilor procedurilor de insolvență;
- statele membre să fie obligate să adopte norme care să stabilească răspunderea debitorului în cazul în care nu solicită intrarea în faliment sau o solicită în mod necorespunzător și să prevadă sancțiuni eficiente, proporționate și disuasive;

1.2. Recomandare privind armonizarea anumitor aspecte ale prezentării creanțelor

Parlamentul European propune armonizarea condițiilor în care pot fi prezentate creanțele în cadrul procedurii de insolvență. Parlamentul European consideră că o directivă ar trebui să armonizeze aspectele prezentării creanțelor astfel încât:

- data determinării creanței salariale să coincidă cu data la care angajatorul devine insolubil, care este data deciziei referitoare la cererea de deschidere a unei proceduri de insolvență sau data la care deschiderea procedurii a fost refuzată pe motivul neacoperirii costurilor;
- creditorii să dispună de o anumită perioadă de timp pentru a-și prezenta creanțele, în scris, lichidatorului;
- statele membre să fie obligate să stabilească perioada mai sus-menționată de timp în termen de una până la trei luni de la data publicării deciziei de faliment;
- creditorul să trebuiască să prezinte documente în sprijinul creanței sale;
- lichidatorul să întocmească un tabel cu toate creanțele prezentate, iar tabelul să fie afișat la instanța competentă, în sensul articolului 2 litera (d) din Regulamentul privind insolvența;
- solicitările tardive, cu alte cuvinte, creanțele prezentate de un creditor după termenul limită de prezentare a acestora, să fie verificate, ceea ce poate implica costuri suplimentare pentru creditorul în cauză.

1.3. Recomandare privind armonizarea anumitor aspecte ale acțiunilor în anulare

Parlamentul European propune armonizarea anumitor aspecte ale acțiunilor în anulare astfel încât:

- legislațiile statelor membre să prevadă posibilitatea de a contesta actele efectuate înainte de deschiderea procedurilor și care sunt în detrimentul creditorilor;

- actele care pot face obiectul unei acțiuni în anulare să fie operațiunile efectuate în condiții de incapacitate de plată iminentă, constituirea de drepturi de garanție, operațiunile cu părți asociate, precum și cele efectuate cu intenția de a fraudă creditorii;
- perioada în care un act poate fi contestat printr-o acțiune în anulare să varieze în funcție de natura actului în cauză; perioada să înceapă la data solicitării deschiderii procedurii; perioada să fie cuprinsă între trei și nouă luni pentru tranzacțiile efectuate în situație de incapacitate de plată iminentă, între șase și douăsprezece luni pentru crearea de drepturi de garanție, între unu și doi ani pentru tranzacțiile cu părți asociate și între trei și cinci ani pentru tranzacțiile efectuate cu intenția de a fraudă creditorii;
- sarcina probei pentru a demonstra că un act poate fi contestat sau nu să revină, în principiu, părții care pretinde că actul poate fi contestat; pentru tranzacțiile cu părți asociate, sarcina probei să revină persoanei asociate.

1.4. Recomandare privind armonizarea aspectelor generale ale condițiilor referitoare la competențele și activitatea lichidatorului

- lichidatorul trebuie să fie aprobat de autoritatea competentă a unui stat membru sau să fie desemnat de o instanță competentă a unui stat membru și trebuie să aibă o bună reputație, precum și nivelul de pregătire necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin;
- lichidatorul trebuie să aibă competența și calitățile necesare pentru a evalua situația entității debitorului și a prelua gestionarea întreprinderii;
- la deschiderea unei proceduri principale de insolvență, lichidatorul ar trebui să fie autorizat să se pronunțe cu efect retroactiv, în termen de șase luni, cu privire la protejarea activelor dacă o întreprindere a efectuat un transfer de capitaluri;
- lichidatorul trebuie să poată recupera, prin proceduri adaptate și prioritare, sumele datorate întreprinderii înainte de plata creditorilor și ca alternativă la transferurile de creanțe;
- lichidatorul trebuie să fie independent de creditori și alte părți interesate în procedura de insolvență;
- în cazul unui conflict de interese, lichidatorul trebuie să demisioneze.

1.5. Recomandare privind armonizarea unor aspecte ale planurilor de restructurare

Parlamentul European propune armonizarea unor aspecte ale instituirii, efectelor și conținutului planurilor de restructurare astfel încât:

- ca alternativă la aplicarea normelor statutare, debitorul sau lichidatorul să poată prezenta un plan de restructurare;
- planul să cuprindă norme privind rambursarea creditorilor și responsabilitatea debitorului după încheierea procedurii de insolvență;

- planul să cuprindă toate informațiile pertinente care să permită creditorilor să hotărască dacă pot accepta planul;
- planul să fie aprobat sau respins în conformitate cu o procedură specială în fața instanței competente;
- creditorii sau părțile care nu sunt afectate de plan să nu aibă drept de vot în privința planului sau cel puțin să nu fie în măsură să îl împiedice;

Partea 2: Recomandări privind revizuirea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență

2.1. Recomandare privind domeniul de aplicare al Regulamentului privind insolvența

Parlamentul European consideră că domeniul de aplicare al Regulamentului privind insolvența ar trebui extins, astfel încât să includă procedurile de insolvență în cursul cărora debitorul continuă să gestioneze întreprinderea sau în cursul cărora a fost numit un lichidator preliminar. Anexa A la Regulamentul privind insolvența ar trebui revizuită în mod corespunzător.

2.2. Recomandare privind definirea „centrului intereselor principale”

Parlamentul European consideră că regulamentul privind insolvența ar trebui să includă și o definiție a termenului de „centru de interes principal”, formulată astfel încât să se prevină căutarea în mod fraudulos a jurisdicției celei mai favorabile. Acesta sugerează introducerea unei definiții oficiale pe baza modului de redactare a considerentului 13, care are în vedere vizibilitatea obiectivă pentru terți.

Parlamentul European consideră că definiția ar trebui să țină seama de caracteristici precum derularea identificabilă din exterior a principalelor activități comerciale, localizarea activelor, centrul activităților operaționale sau de producție, locul de desfășurare a activității lucrătorilor etc.

2.3. Recomandare privind definirea termenului „loc de stabilire” în contextul procedurilor secundare

Parlamentul European consideră că Regulamentul privind insolvența ar trebui să includă o definiție a „locului de stabilire” ca orice loc de desfășurare a unor operațiuni în care debitorul desfășoară, în mod neprovizoriu, o activitate economică ce implică mijloace umane, bunuri și servicii.

2.4. Recomandare privind cooperarea dintre instanțe

Parlamentul European consideră că articolul 32 din Regulamentul privind insolvența ar trebui să prevadă o obligație clară de comunicare și cooperare nu numai între lichidatori, dar și între instanțe.

Acesta dorește ca, în cazul deschiderii procedurilor principale și secundare de insolvență, termenele de finalizare a acestor proceduri să fie armonizate și reduse;

2.5. Recomandare privind anumite aspecte ale acțiunilor în anulare

Parlamentul European consideră că articolul 13 din Regulamentul privind insolvența ar trebui revizuit astfel încât să nu încurajeze acțiunile transfrontaliere în anulare, ci să ajute la prevenirea reușitei acțiunilor în anulare prin clauze privind alegerea legislației aplicabile.

În orice caz, revizuirea normelor privind acțiunile în anulare ar trebui să ia în considerare faptul că filialele funcționale ale unui holding insolubil nu ar trebui să fie conduse spre insolvență din cauza acțiunilor în anulare, ci vândute în interesul creditorilor în calitate de întreprinderi în activitate.

Partea 3: Recomandări privind insolvența grupurilor de întreprinderi

Datorită existenței unor grade diferite de integrare în cadrul unui grup de întreprinderi, Parlamentul European consideră că Comisia ar trebui să prezinte o propunere flexibilă de reglementare a insolvenței grupurilor de întreprinderi, ținând seama de următoarele elemente:

1. Atunci când structura funcțională sau cea de capital social o permit, ar trebui să se adopte următoarea abordare:

- A. Procedura trebuie deschisă în statul membru în care se află sediul grupului. Recunoașterea deschiderii procedurii ar trebui să se facă în mod automat.
- B. Deschiderea procedurilor principale ar trebui să aibă ca rezultat suspendarea procedurilor declanșate într-un alt stat membru împotriva altor membri ai grupului.
- C. Ar trebui numit un singur administrator de insolvență.
- D. În fiecare stat membru în care sunt declanșate proceduri secundare, ar trebui înființat un comitet pentru apărarea și reprezentarea intereselor creditorilor și angajaților locali.
- E. În cazul în care nu se pot stabili activele fiecărui debitor în parte sau dacă nu se pot evalua creanțele dintre întreprinderi, ar trebui să se recurgă în mod excepțional la administrarea în bloc a patrimoniului.

2. În cazul procedurilor de insolvență care privesc grupuri descentralizate, instrumentul ar trebui să prevadă următoarele:

- A. Norme pentru coordonarea și cooperarea obligatorie dintre instanțe, între instanțe și reprezentanții entității insolvente, precum și între reprezentanții acesteia din urmă.
- B. Norme privind recunoașterea imediată a hotărârilor privind deschiderea, desfășurarea și încheierea procedurilor de insolvență și a hotărârilor pronunțate în legătură cu astfel de proceduri.
- C. Norme privind accesul lichidatorilor și creditorilor la instanțe.

- D. Norme privind facilitarea și promovarea utilizării diverselor forme de cooperare dintre instanțe în vederea coordonării procedurilor de insolvență și a stabilirii condițiilor și garanțiilor care ar trebui să se aplice acestor forme de cooperare. Acestea ar privi schimburile de informații, coordonarea operațiunilor și elaborarea de soluții comune:
- comunicarea informațiilor între instanțe prin orice mijloace;
  - coordonarea administrației și supravegherea activelor și afacerilor debitorului;
  - negocierea, aprobarea și punerea în aplicare a acordurilor de insolvență privind coordonarea procedurilor;
  - coordonarea audierilor.
- E. Norme care permit și promovează numirea unui lichidator comun pentru toate procedurile, care să fie nominalizat de către instanțele implicate și asistat de reprezentanții locali organizați într-un comitet de coordonare și norme care reglementează procedura de cooperare dintre membrii comitetului de coordonare.
- F. Norme care permit și promovează încheierea de acorduri transfrontaliere în materie de insolvență, care să stabilească repartizarea responsabilităților între diferitele instanțe implicate, precum și între reprezentanții entității insolvente, în privința diferitelor aspecte ale conduitei și administrării procedurilor, incluzând următoarele:
- repartizarea responsabilităților între părțile la acord;
  - disponibilitatea și coordonarea compensațiilor;
  - coordonarea recuperării activelor în beneficiul general al creditorilor;
  - prezentarea și tratarea creanțelor;
  - metodele de comunicare, inclusiv limba, frecvența și mijloacele;
  - utilizarea și eliminarea activelor;
  - coordonarea și armonizarea planurilor de reorganizare;
  - chestiuni legate în mod specific de acord, incluzând modificarea și rezilierea, interpretarea, eficacitatea și soluționarea litigiilor;
  - administrarea procedurilor, în special cu privire la suspendarea acestora sau la acordurile dintre părți de a nu a recurge la anumite acțiuni în justiție;
  - garanții;
  - costuri și taxe.

Partea 4: Recomandare privind crearea unui registru UE în materie de insolvență

Parlamentul European propune crearea unui registru de insolvență la nivelul UE, în contextul portalului european e-justiție, care ar trebui să cuprindă, pentru fiecare caz de insolvență transfrontalieră deschis, cel puțin:

- ordonanțele și hotărârile pertinente ale instanțelor;

- numirea lichidatorului și coordonatele sale personale;
- termenele pentru prezentarea creanțelor.

Instanțele ar trebui să fie obligate să transmită aceste date registrului UE.

Informațiile ar trebui să fie prezentate în limba oficială a statului membru în care procedura a fost deschisă și în limba engleză.